

dele af den retlige argumentation, ikke kravene i statuten for Domstolen eller i procesreglementet. Det tilkommer ikke Retten at sætte sit eget skøn i stedet for sagsøgerens og forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bila-

gene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning.

Søgsmålsgrunde, der end ikke kortfattet er blevet fremstillet i stævningen, kan ikke lovligt fremføres i replikken.

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
28. april 1993 *

I sag T-85/92,

Paul de Hoe, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Varese (Italien), ved advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Kommissionens afgørelse af 15. januar 1992 om at omorganisere sine tjenestegrene annulleres, samt om, at der tilkendes sagsøgeren erstatning,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne B. Vesterdorf og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren, Paul de Hoe, er tjenestemand ved Kommissionen og gør tjeneste på Det Fælles Forskningscenter i Ispra (herefter benævnt »FFC i Ispra«), hvor han indtil januar 1992 ledede publikationskontoret ved Dokumentations- og Publikationsafdelingen.

2 Dette kontor blev i forbindelse med en omorganisering af tjenestegrenene, der blev gennemført den 15. januar 1992, knyttet til Kontoret for Public Relations, hvorved sagsøgeren blev frataget den stilling, han indtil da havde beklædt. Den 25. februar 1992 indgav han i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) en klage, hvori han anmodede om »at måtte beholde sine arbejdsopgaver og sit ansvarsområde eller beklæde en helt igennem tilsvarende stilling, hvor han fuldt ud kunne fortsætte sit arbejde og udnytte sine faglige kvalifikationer«, samt om »erstatning for den skade, der var blevet forvoldt ham«.

3 Efter denne klage blev der udvekslet en række skrivelser mellem administrationen — det vil bl.a. sige mellem H., der er koordinator for ressourcer ved FFC i Ispra — og sagsøgeren vedrørende sidstnævntes tjenesteforhold og muligheden for eventuelt at ansætte ham i en anden stilling.

- 4 Ved skrivelse af 23. juni 1992 anmodede sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 24 og 25 Kommissionen om bistand i anledning af H.'s afgørelse af marts 1992 om at lade sikkerhedstjenesten på FFC i Ispra gennemføre en undersøgelse både uden for og på FFC i Ispra vedrørende sagsøgeren og hans familie, med henblik på at fastslå, om der var blevet indgået kontrakter med selskaber, som sagsøgerens børn var ansat i.
- 5 Ved skrivelse af 23. juni 1992 tilbød H. sagsøgeren en stilling i »biblioteks«-tjenesten. Ved skrivelse af 14. august 1992 afslog sagsøgeren dette tilbud med den begrundelse, at han »ikke var fagligt kvalificeret eller særligt interesseret i denne beskæftigelse«, samt at lederen af »biblioteks«-tjenesten i et memorandum, der var blevet tilstillet H. den 14. maj 1992, havde udtalt, at sagsøgeren, for at beklæde den pågældende stilling, var nødt til at erhverve en fuldtidsuniversitetsuddannelse af mindst to års varighed inden for »biblioteksøkonomi«. I samme skrivelse fremsatte sagsøgeren krav om erstatning for den skade og tort, som hans og hans families omdømme var blevet udsat for.
- 6 Kommissionen besvarede ikke sagsøgerens klage, der således blev stiltiende afvist.
- 7 Herefter anlagde sagsøgeren ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 2. oktober 1992 nærværende sag.
- 8 Stævningen indeholder i en første del, der bærer overskriften »Faktiske omstændigheder — procedure«, en ordret gengivelse af sagsøgerens klage af 25. februar 1992. En anden del, der bærer overskriften »Andre faktiske omstændigheder — procedure«, indeholder et referat af møderne mellem sagsøgeren og H. og indholdet af deres korrespondance fra den 21. februar 1992 samt indholdet af andre dokumenter vedrørende de faktiske omstændigheder i sagen med en række henvisninger til stævningens fjerde del, der bærer overskriften »Bilagsmappe«, og som indeholder i alt 36 dokumenter.

9 Tredje del, der bærer overskriften »Retsspørgsmål«, lyder således:

»a) Sagsøgeren henviser til de punkter, han har redegjort for i bilag 4.1-4.21, s. 10.

Sagsøgeren har under henvisning hertil samt til eventuelle andre deraf følgende grunde, bevisgrunde eller oplysninger, som Retten eventuelt tilvejebringer ex officio, og under angivelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber som sagsøgt,

for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans nedlagt følgende påstande:

- b) Sagsøgte afvisning af sagsøgerens klage i medfør af vedtægtens artikel 90 annulleres, idet sagsøgte dermed ikke tillod sagsøgeren at beholde sine arbejdsopgaver og sit ansvarsområde og/eller beklæde en tilsvarende stilling, hvor han fuldt ud kan udnytte sine faglige kvalifikationer (jf. klagen, s. 2 og 3).
- c) Det fastslås, at sagsøgte ved at afslå, at sagsøgeren beholdt sine arbejdsopgaver, har pålagt sagsøgeren en disciplinær sanktion, jf. bilag IX til vedtægten, uden at overholde bestemmelserne om disciplinær forfølgning.
- d) Sagsøgte tilpligtes at betale 500 000 BFR i erstatning til sagsøgeren for den skade, herunder den ikke-økonomiske skade, han har lidt [jf. punkt b) ovenfor].
- e) Sagsøgte tilpligtes endvidere at betale sagsøgeren 500 000 BFR i erstatning for den skade, der er tilføjet ham, herunder den ikke-økonomiske skade, han har lidt [jf. punkt c) ovenfor].

- f) Der henvises til alle de klagepunkter, der er omhandlet i de skrivelser, sagsøgeren har udfærdiget, jf. navnlig de i punkt 2.11, s. 6 og 7 anførte forhold.
- g) Sagsøgte tilpligtes på dette grundlag at betale sagsøgeren 1 000 000 BFR i erstatning for den skade, herunder den ikke-økonomiske skade, der er forvoldt ham [jf. punkt f) ovenfor].
- h) Sagsøgte tilpligtes at betale de nævnte skyldige erstatningsbeløb med tillæg af 8% rente.
- i) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.«
- 10 Kommissionen har den 19. november 1992 ved særskilt dokument fremført en formalitetsindsigelse. Den har nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises.
- Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger træffes efter gældende ret.
- 11 Sagsøgeren har den 18. januar 1993 fremsat sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen og har i den forbindelse nedlagt følgende påstande:
- Sagsøgtes afvisningspåstand forkastes.
- Såfremt Retten alligevel finder, at den i artikel 113 i procesreglementet for Retten omhandlede begæring skal gøres genstand for forhandling, henskydes i alt fald afgørelsen om begæringen til afgørelsen i forbindelse med sagens realitet, og begæringen afvises, idet der fastsættes nye frister for fortsættelsen af sagens behandling.

- På baggrund af uenigheden mellem parterne træffes der eventuelt foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. procesreglementets artikel 64, stk. 1 og 2.
- Sagsøgte tilpligtes eventuelt at betale omkostningerne i forbindelse med Rettens behandling af formalitetsspørgsmålet.

Formaliteten

- 12 I artikel 114 i Rettens procesreglement bestemmes, at dersom en part ønsker, at Retten uden at indlede behandling af sagens realitet skal tage stilling til, om sagen bør afvises, skal begæring herom fremsættes i et særskilt dokument. Retten kan træffe afgørelse om, at den mundtlige forhandling ikke skal indledes og træffe afgørelse om begæringen ved begrundet kendelse. Efter Rettens opfattelse indeholder sagens akter i det foreliggende tilfælde tilstrækkelige oplysninger, hvorfor der træffes afgørelse om ikke at fortsætte sagens behandling.

Parternes argumentation

- 13 Kommissionen har anført, at stævningen ifølge procesreglementets artikel 44, stk. 1, skal indeholde »søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene«. Den har gjort gældende, at stævningen ikke indeholder søgsmålsgrunde eller retlige argumenter til støtte for sagsøgerens krav, ikke engang i form af en kort fremstilling, hvorfor stævningen ikke opfylder kravene ifølge procesreglementets artikel 44, stk. 1.
- 14 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren i stævningen alene fremstiller sagens retsspørgsmål ved at henvise til dokumenter, der er vedlagt som bilag til stævningen, og at denne fremgangsmåde ikke opfylder kravene ifølge procesreglementet. Kommissionen har anført, at bilagene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning i forbindelse med de erklæringer, søgsmålsgrunde og påstande, der findes i stævningen. Ifølge Kommissionen har ordet »søgsmålsgrund« i procesretten en ganske klar betydning; i forbindelse med en anfægtelse af en forvaltningsakts lovlighed må en søgsmålsgrund nemlig ifølge Kommissionen gå ud på, at der foreligger en tilsidesættelse af et almindeligt retsprincip, en vedtægtsbestemmelse eller en regel, der kan udledes af retspraksis, således at såvel modparten som den ret, der behandler sagen, kan erkende rækkevidden af indsigelsen mod den anfægtede akt.

- 15 Kommissionen har anført, at den har gennemgået de forskellige bilag, sagsøgeren har fremlagt, for at finde frem til søgsmålsgrunde, som sagsøgeren muligvis støtter sit søgsmål på. Den har ikke på grundlag af denne gennemgang været i stand til at finde frem til blot en antydning af en påberåbelse af en vedtægtsbestemmelse eller af et almindeligt gældende retsprincip i personalesager, der eventuelt er blevet overtrådt. Efter dens opfattelse udviskes imidlertid søgsmålets egentlige genstand derved, at der ikke engang kortfattet er fremført søgsmålsgrunde. Derved mister ikke blot sagsøgte muligheden for at vurdere rækkevidden og rigtigheden af de klagepunkter, der måtte være fremført, således at de kan imødegås, men Retten mister også muligheden for at udøve sin domstolskontrol. Kommissionen har herved henvist til Domstolens praksis, hvorefter de forskrifter, som gælder for stævningernes form, ikke kun berører parternes interesser, men også er af betydning for Domstolens mulighed for at udøve sin domstolskontrol. Ifølge Kommissionen opfylder en rent abstrakt opregning af søgsmålsgrundene i stævningen ikke kravene i vedtægten og procesreglementet (Domstolens dom af 15.12.1961, forenede sager 19/60, 21/60, 2/61 og 3/61, Fives Lille Cail m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 269, org. ref.: Rec. s. 559, på s. 588). Endelig har Kommissionen anført, at en simpel fremstilling — den være sig nok så udtømmende — af de faktiske omstændigheder ikke på nogen måde kan råde bod på den omstændighed, at sagsøgeren ikke har fremført søgsmålsgrunde, samt at sagsøgerens fremstilling af anbringender i indlægget vedrørende formaliteten er fremsat for sent og derfor må afvises.
- 16 Sagsøgeren har over for denne afvisningsindsigelse gjort gældende, at udtrykket »søgsmålsgrund« betyder de retlige eller faktiske grunde, sagsøgeren for Retten støtter et krav på, og at udgaverne på italiensk og spansk af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), anvender udtrykkene »motivi« og »motivos« i stedet for »moyen«. Han har fremhævet, at udtrykket »motif« anvendes hyppigt i Domstolens og Rettens sagsbehandling (jf. sammendraget til Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861), og at dette udtryk også anvendes sammen med begrebet »argument«. Sagsøgeren har anført, at selv om der gås ud fra en ren formel forståelse af udtrykket »moyen«, har han i stævningen henvist til de søgsmålsgrunde, der — endog ex officio — kan udledes, fremsættes eller tilføjes, ligesom han ved henvisning til bilagene til stævningen har angivet søgsmålsgrunde og desuden henvist til de søgsmålsgrunde, der er indeholdt i klagen og i beskrivelsen af de andre faktiske omstændigheder.
- 17 Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsfremstillingen er en afgørende faktor for Rettens stillingtagen til sagens forskellige aspekter. Han har gjort gældende, at Retten

kan benytte de faktiske omstændigheder i sagen som et grundlag, der ud over retsforhandlingerne gør det muligt at tage stilling til søgsmålsgrundene, argumenterne og påstandene, og således udgør en helhed, der ikke på nogen måde kan reduceres.

- 18 Sagsøgeren har vedrørende bilagene anført, at omtalen heraf er et afgørende element i de faktiske omstændigheder i sagen, og at disse faktiske omstændigheder selv udgør grunde. Efter hans opfattelse indeholder bilagene til stævningen en detaljeret fremstilling af samtlige de argumenter, omstændigheder og beviser, der gør det muligt at fastslå, hvilke søgsmålsgrunde der fremføres. Han har herved anført, at Kommissionen ikke har tillagt indholdet af bilagene den rette betydning, når de sammenholdes med sagsøgerens fremstilling af de faktiske omstændigheder og af sagens retsspørgsmål.
- 19 Sagsøgeren har under henvisning til Rettens dom af 27. november 1991 (sag T-21/90, Generlich mod Kommissionen, Sml. II, s. 1323, præmis 32 og 33), anført, at han med føje har kunnet uddybe et anbringende, klarlægge bilagenes rækkevidde og fremkomme med enhver fornøden nyttig præcisering i replikken.

Rettens bemærkninger

- 20 Retten skal bemærke, at efter artikel 19, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen (herefter benævnt »statutten for Domstolen«), der i medfør af artikel 46, stk. 1, i samme statut samt artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet finder anvendelse på Retten, skal en stævning angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Efter Rettens opfattelse skal disse angivelser uafhængigt af, hvilket ordvalg der benyttes, være så klare og præcise, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse. Såfremt et søgsmål efter de nævnte bestemmelser skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen. Selv om dennes indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til den, kan der ikke ved en generel

henvisning til andre dokumenter, og herunder også dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af de nævnte bestemmelser skal være indeholdt i stævningen (jf. Domstolens dom af 13.12.1990, sag C-347/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 4747, præmis 28, og af 31.3.1992, sag C-52/90, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 2187, præmis 17 ff.).

- 21 I Domstolens praksis er det navnlig fastslået, at selv om fremstillingen af søgsmålsgrundene i stævningen ikke nødvendigvis skal følge terminologien og opregningen i procesreglementet, og selv om fremstillingen af søgsmålsgrundene ved deres indhold i højere grad end ved deres retlige betegnelse kan være tilstrækkelig, er forudsætningen herfor dog, at disse søgsmålsgrunde tilstrækkeligt klart fremgår af stævningen. Endvidere opfylder ifølge Domstolen en ren abstrakt opregning af søgsmålsgrundene i stævningen ikke kravene i statuten for Domstolen og procesreglementet, og det i disse regelsæt anvendte udtryk »en kort fremstilling af søgsmålsgrundene« er ensbetydende med, at der i stævningen skal redegøres for, hvad der er indholdet af den søgsmålsgrund, som søgsmålet støttes på (jf. ovennævnte dom i sagen Fives Lille Cail m.fl. mod Den Høje Myndighed).
- 22 Retten skal fastslå, at stævningen i denne sag hverken i beskrivelsen af de faktiske omstændigheder eller i redegørelsen for sagens retsspørgsmål indeholder en blot kort fremstilling af de søgsmålsgrunde eller retlige synspunkter, som søgsmålet støttes på. Endvidere bemærkes, at henvisningen i stævningen til samtlige bilag til denne ikke for så vidt angår fremstillingen af sagens retsspørgsmål opfylder kravene i artikel 19, stk. 1, i statuten for Domstolen eller i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Retten kan nemlig ikke sætte sit eget skøn i stedet for sagsøgerens og forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet (Rettens kendelse af 24.3.1993, sag T-72/92, Benzler mod Kommissionen, Sml. II, s. 347), idet bilagene, som Kommissionen med føje har anført, alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning. Retten skal desuden under alle omstændigheder fastslå, at bilagene i den foreliggende sag, lige så lidt som stævningen i dens helhed, ikke indeholder angivelser af nogen art, der kan forstås som et anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af et almindeligt gældende retsprincip i personalesager, en vedtægtsbestemmelse eller en regel, der kan udledes af retspraksis.
- 23 Endvidere er kravene ifølge de nævnte bestemmelser i statuten for Domstolen og procesreglementet heller ikke opfyldt derved, at klagen i dens helhed er optaget i stævningen. Efter omstændighederne i den foreliggende sag er der ingen forskel

overhovedet på en sådan optagelse og fremlæggelse af et bilag, idet sagsøgeren under alle omstændigheder i stævningen ikke gør gældende, at han genfremsætter de grunde, der findes i klagen, hvorved bemærkes, at der i øvrigt ses bort fra spørgsmålet om, hvorvidt denne overhovedet kan antages at indeholde en angivelse af søgsmålsgrunde.

- 24 Retten når på baggrund heraf til det resultat, at stævningen i den form, den er blevet forelagt Retten, ikke gør det muligt at gennemføre en retslig efterprøvelse hverken af den anfægtede afgørelses lovlighed eller af retmæssigheden af de erstatningskrav, sagsøgeren har fremsat, og at sagsøgte ikke på grundlag af den kan tilrettelægge sit forsvar på hensigtsmæssig måde.
- 25 Vedrørende sagsøgerens argument om, at han ifølge Rettens dom i ovennævnte sag, Generlich mod Kommissionen, er berettiget til at uddybe sine anbringender i replikken, bemærkes, at dette forudsætter, at det pågældende anbringende i al fald er blevet fremført i stævningen (jf. navnlig præmis 23 i dommen). Retten har imidlertid ovenfor fastslået, at stævningen i denne sag ikke indeholder nogen som helst — end ikke kortfattet — fremstilling af søgsmålsgrundene.
- 26 Det følger af alle de anførte grunde, at stævningen ikke opfylder de mindstekrav, der ifølge artikel 19, stk. 1, i statuten for Domstolen og procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), er en forudsætning for, at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling. Afvisningspåstanden skal derfor tages til følge, og sagen afvises.

Sagens omkostninger

- 27 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 28. april 1993.

H. Jung

Justitssekretær

J. Biancarelli

Afdelingsformand